

Nyhedsbrev

Retspolitisk Forening – februar 2024

I dette nummer af Retspolitisk Forenings nyhedsbrev kan du læse to indlæg om religion og retspolitik. Bestyrelsesmedlem Marianne Olsen skriver om **religionsret og religionspolitik i Danmark** på baggrund af en forelæsning af lektor ved Københavns Universitet Niels Valdemar Vinding ved et møde i Aarhus. Niels Valdemar Vinding skriver også selv om temaet under overskriften **Trossamfundsloven til tiltrængt revision**.

Læs også tidligere medlem af bestyrelsen Peter Arnborgs afsnit om **Retspolitisk Forenings historie for perioden 2008-2023**.

I december mistede vi tidligere bestyrelsesmedlem og revisor **Jens Lyhne**. Du kan læse Peter Arnborgs nekrolog.

Bestyrelsesmedlem Merete Kampmann er dykket ned i nye medlemmers **motivation for at melde sig ind i RPF**.

OG sæt X i kalenderen lørdag, den 13. april 2024, hvor vi holder **generalforsamling** og endnu engang uddeler foreningens pris, **Kafkat**. Indkaldelse følger.

Religionsfrihed? Religionsret og religionspolitik i Danmark

af Marianne Olsen, bestyrelsesmedlem i Retspolitisk Forening

Retspolitisk Forening, Retskritisk Forum (studenterforening for jurastuderende ved Århus Universitet) og SOS Racisme afholdt den 3. oktober 2023 et arrangement på Århus Universitet i form af forelæsning ved Niels Valdemar Vinding, lektor ved det teologiske Fakultet Københavns Universitet

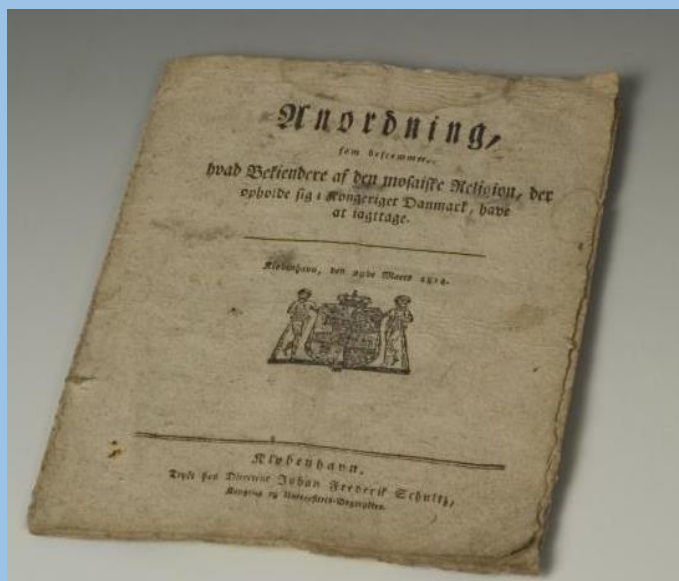
*Den umiddelbare anledning til Niels Valdemar Vindings forelæsning var hans artikler i SOS Racimes to tidsskrifter fra 2023 hvor den holdning, som man kan få uddybet ved læsning af hans artikel i **Religionsretlig lovgivning, Kirkeretsantologi 2019** dannede grundlaget for gennemgang med en Power Point fremstilling med skarpe kritikpunkter af tydelig politisk modvilje mod islam og muligheder for at imødegå negative holdninger ved hjælp af klare forslag, som indrømmer trossamfund uden for Folkekirken den religionsfrihed, som allerede eksisterer, og desuden en tiltrængt religionslighed med ret til både gudsdyrkelse og kulturelt liv.*

Nytter det noget?

TV2 udsendelsen *Moskeerne bag sløret* fra 2016 lokkede lovgiverne til politisk handlekraft, der udmøntedes i "Imampakken", som fire år efter viste sig at være uden effekt. Den skulle ellers forhindre alle de handlinger som efter sigende modarbejder danske værdier. Bertel Haarder, der dengang var kirkeminister, udtalte fire år senere til Berlingske, at han godt vidste, hvordan det forholdt sig med de forslag:

"Det er jo ikke kritisabelt, at politikerne gerne vil vise handlekraft over for vælgerne", sagde han og fortsatte – "Det kan man så kalde symbolpolitik. Man kan også kalde det

rettidig omhu. Selvom der har været så få tiltag, er det jo ikke bevis for, at loven ikke har haft effekt." Og så kommer denne disclaimer: "Formålet med meget lovgivning er også at få folk til at opføre sig rimeligt og holde sig inden for lovens grænser. Men du kan da godt få mig til at indrømme, at den samlede effekt af lovbuketten har været begrænset." sagde han til Berlingske den 2. august 2020, fire år efter at loven var givet.

Endnu et eksempel: Mette Frederiksen skriver den 26. september 2020 på Facebook: "En imam skal slet ikke blande sig i skilsmisser", hvilket gav mindst 12000 likes, 3000 kommentarer og 549 delinger. I november 2015 havde Folketinget givet en lov om kirkelig mægling ved skilsmisser, hvis den ene ægtefælle står uden for folkekirken. Lemfældigheden synes grænseløs.

Tungtvejende indsigelser mod forskelsbehandling fra udlandet

FN-komiteen om borgerlige rettigheder anbefaler en handlingsplan mod had og racisme. Desværre må vi erkende at der er partier i Folketinget, der mener at have ret til at bruge ytringsfriheden til at udtale skepsis og had, der kun kan opfattes som racisme, og Den Europæiske Kommission mod Racisme og Intolerance (ECRI) skriver om Danmark, at racistisk hadtale, især mod muslimer fortsat er et problem, der kræver særlig opmærksomhed. Regeringens svar er så godt som ikke-eksisterende, og den "nationale handlingsplan mod racisme", som vi har fået løfte om siden 2021, er endnu ikke kommet.

Undladelsessynden... nyfascisme?

Derfor: "Undladelsessynden" er så meget desto større, når nu man fra international side har fået læst og påskrevet og ovenikøbet selv har erkendt det. Se nu på nyfascismen rundt om i verden; kan det virkelig passe, at vi i Danmark ikke gør noget imod racisme, blot fordi politikerne er bange for, at det skulle ligne, at man beskytter muslimer?

Forelæserens forslag

Man kan lytte til, hvordan andre klarer den slags problemer: et enkelt eksempel: I Norge er Samarbejdsrådet for tros- og livssynssamfunns hovedfokus baseret på ligebehandling i

overensstemmelse med FN-konventionen om Menneskerettigheder og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Vi kan også lade os inspirere af vores egne institutioner på andre områder og danne "Landsforeningen af Danske Anerkendte Trossamfund" i lighed med DUF, Dansk Ungdoms Fællesråd, Danske Kirkers Råd og Landsforeningen af Menighedsråd. Endelig vil en imamuddannelse på universitetsplan være både mulig og ønskelig.

Konklusion

Forelæsningsen gav således mange og mange forskellige eksempler på en lemfærdig lovgivning, der mere ligner selskabssnak, end en eksakt ramme man kan finde tryghed indenfor. Derfor er det at håbe, at anbefalingerne vil blive fulgt, så lovgiverne kan vise deres vilje til at erkende det enorme behov, vores religiøse mindretal har for at leve trygt i Danmark.

Trossamfundsloven til tiltrængt revision

af lektor Niels Valdemar Vinding

En revision af trossamfundsloven er indskrevet i loven fra 2017 og har været udskudt adskillige gange. Trods mange gode takter bliver spørgsmålet til revisionen, hvorvidt der alene skal stilles skærpede krav til trossamfundene og indføres nye greb over for ekstremisme, parallelle retssystemer og religiøse vielser af f.eks. mindreårige. Eller, om der med revisionen er mulighed for en større religionspolitisk indsats med at trække de trossamfund, som vil være medspillere, bedre ind i folden.

Trossamfundslov siden 2017

Det var på mange måder en stor religionspolitisk og religionsretlig begivenhed, da Danmark i 2017 fik en trossamfundslov. Efter en større betænkning fra trossamfundsudvalget blev trossamfundsloven enstemmigt vedtaget i Folketinget og det løfte, som siden 1849 har stået i grundlovens §69, blev opfyldt.

Det erklærede formål med trossamfundsloven er at give en sammenhængende lovregulering af trossamfundenes forhold og at skabe et bedre overblik og en større gennemsigtighed i forhold til gældende ret for trossamfund. Meningen var, at det skulle gøres lettere at gennemskue, hvilke rettigheder og pligter et trossamfund og dets medlemmer har.

I sin substans regulerer trossamfundsloven anerkendelse, trossamfundsregister, det rådgivende udvalg vedr. trossamfund, vielsebemyndigelse til trossamfund og et tilsyn med trossamfunds oplysningspligt samt muligheden for tilbagekaldelse af anerkendelse. I 2018 kom

trossamfundsregisteret til, hvor det blev konkret hvilke oplysninger om indberetning af årsregnskab, medlemstal, stamoplysninger og mere, som trossamfundene skal indsende, og som kirkeministeriet fører tilsyn med. Dertil kommer, at vedtægter og ritualbeskrivelser indgår i anerkendelsen, og dermed også har betydning, hvis en anerkendelse skal tilbagekaldes.

Med sine krav og forventninger til trossamfund, kan trossamfundsloven siges at lægge grunden for, hvad jeg lidt friskt har kaldt aftale mellem det brede samfund og trossamfundene. Dermed er det tydeligere, hvad man som trossamfund skal leve op til, og hvad man får ud af at søge anerkendelse og lade sig registrere, idet trossamfund får delegeret vielsesbemyndigelse og kan få en række fradrag. Der er selvfølgelig stadig religionsfrihed, også til ikke at søge anerkendelse, men her er en mulighed for, at trossamfund kan markere sig positivt og sende signaler om deltagelse i samfundet. Noget, der jo intet sted er et krav eller eksplicit, men som i den intense politiske debat om religion i samfundet er et vigtigt perspektiv at tænke ind.

Både i høringssvarene til den oprindelige lov og i arbejdet efterfølgende har mange trossamfund udtrykt sig positivt og opmuntrende om trossamfundsloven. Bl.a. var flere af de islamiske trossamfund meget begejstrede for, at de nu endeligt kunne kalde sig selv anerkendte, på linje med jøder og katolikker, og ikke blot godkendte. En symbolsk forskel, måske, men vigtig for at skabe en forståelse af ligeværdighed og, ja, anerkendelse. Dog var der også kritik fra trossamfundene, hvor bl.a. de mange gamle og veletablerede trossamfund fandt det besynderligt, at vielsesforrettere skulle gennemføre et kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre. Hvor ligger anerkendelsen i det, hvis man samtidig underkender trossamfundenes grundlæggende danskhed og respekt for frihed og folkestyre? Men med rimelighed kan man fastholde, at det er svært for nogen, og det er vel en af den slags udfordringer, hvor det handler om at være på den sikre side. Mange kritiserede også det bureaukratiske og omstændige arbejde med vedtægter, regnskaber, revision og indsendelse af tal, og det har da også vist sig, jf. statsrevisorernes kritik, at der er fejl i en stor del af indrapporteringerne. Endeligt er der for mange mindre trossamfund med små donationer og få udgifter ikke store økonomiske incitamenter til at søge anerkendelse – man kan jo ikke få fradrag fra donationer, der ikke er der. Derfor synes det samlet set, at der er en ubalance imellem gulerod og pisk, som ikke gør det entydigt attraktivt at søge om anerkendelse som trossamfund. Spørgsmålet er derfor, om der er rimelighed i balancen mellem krav og forventninger på den ene side og fordele og nytte på den anden side.

Udfordringer og kritik

Det har med stor tydelighed vist sig, at Kirkeministeriets opgave med at oprette og drive et digitalt trossamfundsregister samt at føre tilsyn med området, især de lovpligtige oplysninger som trossamfundene skulle indberette til trossamfundsregisteret, er en stor mundfuld.

Sammen med betydelige udfordringer under og efter coronakrisen har den øgede arbejdsbyrde ført til kritisabelt lange sagsbehandlingstider, hvilket også er blevet omfattende dækket i pressen, hvor især Kristeligt Dagblad havde en serie om Kirkeministeriets lange sagsbehandlingstider. Her blev det afdækket, at der var årelange sagsbehandlingstider på mange ansøgningssager, og endda flere på op til tre og fire år, samt flere ansøgere, der ikke hørte fra ministeriet i år ad gangen. På grund af udfordringerne og de øgede udgifter til administration af trossamfundslovens område har Kirkeministeriet fået forhøjet sin bevilling til opgaven fra 1,3 mio. i 2018 til 5,0 mio. i 2024.

I lyset af de udfordringer, som Kirkeministeriet stod overfor med denne opgave, tog Rigsrevisionen i januar 2022 initiativ til at undersøge Kirkeministeriets administration og forvaltning af

**FOLKETINGET
RIGSREVISIONEN**

trossamfundsregisteret. Med udgangspunkt bl.a. i Kirkeministeriet egne stikprøver fandt statsrevisorerne at "Kirkeministeriets forvaltning af Trossamfundsregisteret har været utilfredsstillende, og at ministeriets kontrol og tilsyn med området har været utilfredsstillende." Statsrevisorerne finder bl.a. en del af forklaringen i, at Kirkeministeriets egne stikprøver fandt fejl og mangler i ca. 74% af de indberettede regnskaber i deres prøve, og at 47% af de anerkendte trossamfund ikke indberetter i overensstemmelse med reglerne.

Det kommende revisionsarbejde

Netop derfor er det meget ros værdigt, at der er en revisionsparagraf i trossamfundsloven, og at Kirkeministeriet – trods forsinkelser – tager opgaven med revision af loven alvorligt. Dog blev revisionen i første omgang forsinket og derfor udskudt pga. corona og et manglende erfaringsgrundlag for revision. I 2022 blev Kirkeministeriets erfaringer samlet og præsenteret i et notat, og der har været en aktiv og bred medinddragelse af anerkendte trossamfund og menigheder i det efterfølgende arbejde. I notatet kommer Kirkeministeriet med en række forslag, som skal lovfæste en del af de oplysnings- og dokumentationskrav, som er nødvendige for anerkendelsen, tydeliggørelse af trossamfundenes ansvar samt flere forslag, der virker rimelige og pragmatiske. Dog er der også forslag til nyt krav om 'udtrykkelig anerkendelse af dansk ægteskabslovgivning', en udvidelse af dekorumkravet og et forslag om nyt krav om ekstern revision af trossamfundenes regnskaber. Disse punkter og flere har der været stor debat om og kommer der til at være i højere grad, når et lovforslag præsenteres.

Alligevel har Kirkeministeriet i lovprogrammet for folketingsåret 2023-2024 udskudt revisionstidspunktet i trossamfundsloven til folketingsåret 2024/25. En del af forklaringen på den udskudte revision ligger hos de forskellige ministre, som har været i trossamfundslovens levetid. Og med de skiftende kirkeministre også skiftende forventninger til og forståelser af, hvad trossamfundsloven skulle kunne gøre. De to tidligere kirkeministre, Joy Mogensen og Ane Halsboe-Jørgensen, har begge talt for at "forkyndere bliver medspillere i stedet for modspillere i integrationen", men det bliver brugt som argument for at stramme yderligere og indføre flere og skrappe krav.

Som relativt nyudnævnt kirkeminister fik Morten Dahlin kritik for at ville bruge "platformen som minister for landets trossamfund til at bekæmpe religiøs ekstremisme". Det er sandsynligvis også ham, der skal stå for gennemførelsen af revisionen i lovgivningsåret 2024-2025, så derfor bliver det spændende at se, om det perspektiv også kommer ind.

En større forsknings- og uddannelsesopgave venter på os

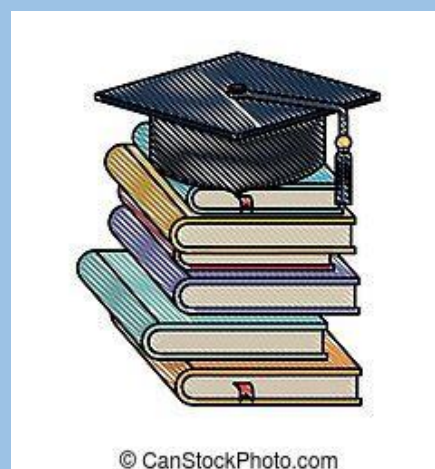
Det er en ganske legitim – og svær – opgave at ville styrke indsatsen imod f.eks. parallelle retssystemer og religiøse vielser af mindreårige. For der er problemer, og der er trossamfund,

der er mere 'modspillere end medspillere'. Og her er krav og høje forventninger til trossamfund helt forventeligt.

Alligevel ligger der også en bredere og mere inkluderende opgave foran kirkeministeren og den forestående revision af trossamfundsloven. For selvom der er 'modspillere', så er der mange flere 'medspillere', nemlig de anerkendte trossamfund. Hvis man for alvor vil bruge trossamfundsloven til at føre religionspolitik, så kan man med rimelighed bygge videre på den samfundsftale, der allerede er indgået med trossamfundsloven. Det kunne ske ved at sikre et tiltrængt juridisk, organisatorisk og økonomisk udviklingsarbejde i trossamfundene – jf. de problemer Kirkeministeriet har stået overfor – samt i det hele taget give trossamfundene bedre muligheder og vilkår. Kirkeministeriet har allerede brugt kræfter på medinddragelse, og der er håb for, at der bliver lyttet i den videre proces.

Behov for ny forskning, ny undervisning og ny lærebog

Trossamfundsloven er på mange måder et fokuspunkt i en meget større udvikling. Vi har i dette århundrede set et omfattende religionsretligt lovgivningsprogram, som har udfoldet sig siden 11. september 2001, med karikaturkrisen 2005-06, med 'imam-pakken' fra 2016, med Trossamfundsloven 2017 og endnu mere for nyligt, f.eks. ændring af straffeloven om koranafbrænding fra 2023. Et helt nyt felt som kræver ny forskning, ny undervisning og ny lærebog. Derfor er der også mere fokus på religionsretlig forskning, f.eks. i 'religiøse råd og domstole i Danmark', ligesom der er oprettet en forskningsgruppe i ret og religion på tværs af Det teologiske Fakultet og Det juridiske Fakultet på Københavns Universitet, som vi kalder CORAL – Copenhagen research on Religion and Law. I 2024 kommer også nye masterkurser i 'Religionernes ret, etik og praksis i Danmark' og 'Kirke- og religionsret', og professor Lisbet Christoffersen vandt i 2023 forlaget Samfundslitteraturs lærebogspris for sit forslag til lærebog om 'Kirke- og Religionsret i Danmark'. Der er med andre ord nok at se til, og hvis det står til mig, så kommer forskningen også til at bidrage.

Niels Valdemar Vinding er lektor i islamiske studier, ret og religion på Det teologiske Fakultet, Københavns Universitet. Han har en ph.d. i islamiske studier og en master i kirke- og religionsret, og har skrevet bredt om trossamfundene uden for folkekirken. Han er initiativtager til CORAL – Copenhagen research on Religion and Law (coral.ku.dk), og arbejder på at oprette et nyt uddannelsesstilbud i religion, ret og samfund.

Retspolitisk Forenings videre historie 2008-2023

af Peter Arnborg, f. 1948, seneste periode som bestyrelsesmedlem 2007-2019

Indledning

Indlægget her bør læses i fortsættelse af mit indlæg fra 2008 om foreningens historie i de første 30 år (1978-2008) for at give et bedre samlet overblik over foreningens virke i nu godt 45 år. Det tidligere indlæg findes ligeledes på foreningens hjemmeside på www.retspolitik.dk – under "hvem er vi": [Foreningens historie 1978-2008](#).

Foreningens formålsbestemmelse i vedtægterne og værdigrundlaget har været uændret gennem årene med en kritisk holdning over for en del "systemtænkning" i den herskende og stadig mere repressive retspolitik. Foreningens udadvendte aktiviteter har især været at afgive hørings svar til lovforslag, deltage i offentlige møder og med udtalelser/indlæg i medier.

Foreningen har hvert år siden 1988 uddelt sin retspolitiske pris "Kafkat" til en person eller institution som påskønnelse for vedkommendes aktuelle – også retspolitiske – indsats. En liste over modtagere kan ses på hjemmesiden [Kafkat-prismodtagere](#)

Kafkat

Temaer gennem årene, oversigtligt

Årene i 2000'erne var retspolitisk i høj grad præget af lovgivningsmæssige stramninger af udlændingelovgivning, ligesom (anti-)terrorlovgivning med flere terrorpakker blev gennemført. For begge disse lovområder gjaldt og gælder det, at de på flere punkter kunne være retspolitisk betænkelige i henseende til retssikkerhed og menneskerettigheder (konventioner mv.), hvilket foreningen i flere hørings svar over lovforslag gav udtryk for.

Fra omkring 2010 gennemførte EU stadig mere retspolitisk regulering (forordninger, direktiver), hvoraf en del ikke medførte umiddelbare pligter for Danmark på grund af det såkaldte retsforbehold fra 1993, men foreningen forholdt sig trods det til en del EU-udspil, også fordi nogle forslag blev dansk ret enten direkte eller på grund af indgåede parallelaftaler mellem EU og Danmark.

Udlændingelovgivningen blev fortsat skærpet på mange punkter og med hyppige ændringer af udlændingeloven, så den efterhånden virker uoverskuelig og dermed retssikkerhedsmæssigt betænkelig på flere områder og på koalitions kurs mod konventioner, hvilket foreningen har påpeget ved flere anledninger.

Terrorlovgivningen er også skærpet i årenes løb med nye pakker, især på baggrund af konflikterne i Syrien, og i flere tilfælde er danske statsborgere frataget deres danske statsborgerskab, sågar administrativt, dog med mulighed for efterfølgende domstolsprøvelse.

Der blev i perioden gennemført flere (rocker- og) bandepakker med strafskærper, udvidede visitationszoner, regler om opholdsforbud mv., som foreningen i hørings svar ofte fandt betænkelige og u-proportionelle.

Fra midt 2010'erne introduceredes ghettopakker med krav til boligforeninger m.fl. om bl.a. nedrivning/omdannelse af boliger med konsekvens om mulig diskrimination af borgere af ikke-vestlig herkomst (læs: muslimer). Hertil kom, at strafudmålinger i visse straffesager om vold mv. skærpedes i og omkring ghettoområder i forhold til andre områder – manglende retslighed for borgerne.

Foreningen har også engageret sig i spørgsmål om IT: Overvågning, personbeskyttelse, sletning i registre mv, ligesom den har haft aktivitet inden for social- og familielovgivningen. Flere temaer kunne nævnes, men det forbliver hermed, da ovenstående temaer giver et overskueligt og oversigtligt indtryk af foreningens aktivitet og ”profil” inden for foreningens kærneopgaver.

Retspolitiske aktører

Det er vigtigt at have en retspolitisk NGO-tilstedeværelse i det offentlige rum, i forhold til interesserede/engagerede borgere, medier, myndigheder og politikere. Her indgår Retspolitisk Forening som en aktør gennem indtil nu 45 år. Foreningen er en ”gammeldags” medlemskontingent-forening, drevet gennem frivilligt engagement og arbejde (især bestyrelsesarbejde) uden offentlig eller anden økonomisk støtte. Foreningen har stabiliseret sit medlemstal på godt 100 betalende medlemmer.

Af andre aktører kan her kort nævnes det ”semi-offentlige” Institut for Menneskerettigheder, KRIM og Amnesty-Danmark. I 2006 dannedes en ny organisation ”Retssikkerhedsfonden”, men den sygnede hen i årene efter og må nu betragtes som en afsluttet historie.

Nævnes skal den i 2014 etablerede fond ”Justitia”, der finansieres af økonomiske bidrag fra fonde og private virksomheder mv., hvilket gør det muligt at ansætte et større professionelt personale og dermed forestå fx større udredninger og deltage synligt i den offentlige retspolitiske debat.

Evaluering og prognose

Retspolitisk Forening er en seriøs retspolitisk NGO-aktør i det offentlige rum med sine juridisk absolut rimeligt fagligt funderede tilkendegivelser, og naturligvis med fokus på retssikkerhed, sociale hensyn og menneskerettigheder. Da foreningen er medlemsdrevet via personlige engagementer, forudsætter det flere (og nye) medlemmer, der er indstillet på at yde en aktiv, frivillig og ulønnet indsats, og især burde der være et større potentiale blandt studerende og yngre kandidater (jura, samfundsvidenskab, socialrådgivere m.fl.), men også blandt seniorer!

Foreningens eksistens gennem flere retspolitiske ”epoker” har vist, at foreningen har en funktion som retspolitisk NGO-aktør, som det er værd at holde fast ved, men naturligvis ikke uafhængigt af udviklingen i de retspolitiske/-kritiske miljøer.

Indtil videre er Retspolitisk Forening kommet for at blive!

Jens Lyhne, tidligere bestyrelsesmedlem og revisor, er død

*af Peter Arnborg, tidl. Bestyrelsesmedlem
i flere perioder, hvor Jens var aktiv i
foreningen*

Jens Lyhnes retspolitiske engagement startede i 1970'erne i den danske Berufsverbotkomite. I 1980'erne meldte han sig ind i Retspolitisk Forening, da han engagerede sig i og ville støtte det grundlag og det retspolitiske arbejde, der fandt sted i foreningen.

Jens blev medlem af bestyrelsen omkring 1990 og fortsatte som sådan de næste 15 år. I bestyrelsen påtog Jens sig mange opgaver i forbindelse med afholdte arrangementer/møder, økonomi, nyhedsblad/-brev, bogudgivelse (2003, Retspolitiske Udfordringer) og intern administration mv. Han gjorde i alle årene en stor og værdifuld indsats i og for de skiftende bestyrelser. Da han senere blev mere sygdomssvækket, trak han sig fra bestyrelsen, men fortsatte så loyalt som foreningens revisor til sin død. Jens døde (79 år) den 2. december 2023.

"At sikre og udbygge borgernes retssikkerhed og demokratiske friheder"

Dette er blot ét eksempel på motivation for at melde sig ind i Retspolitisk Forening. Her er nogle flere:

- "At styrke oplysningen om retssikkerheden"
- "Støtte til mennesker der udsættes for forfølgelse og knægtelse af retssikkerhed"
- "Retsstaten kommer mere og mere under pres i disse år. Det er vigtigt, at der er foreninger som Retspolitisk Forening, som går imod disse tendenser"
- "Jeg kan se, at retspolitikken er ved at skride. Når der tages beslutninger i dag, er det mere og mere almindeligt, at det sker på bekostning af retspolitikken"
- "Jeg vil gerne bidrage til, at vi kan leve i et samfund, hvor vi er lige for loven, og hvor du får mulighed for at starte på en frisk, når du har udstået din straf"
- "Jeg vil gerne støtte foreningens arbejde for et friere og mere demokratisk samfund"

Udvalgt af Merete Kampmann, bestyrelsesmedlem i Retspolitisk Forening

www.retspolitik.dk